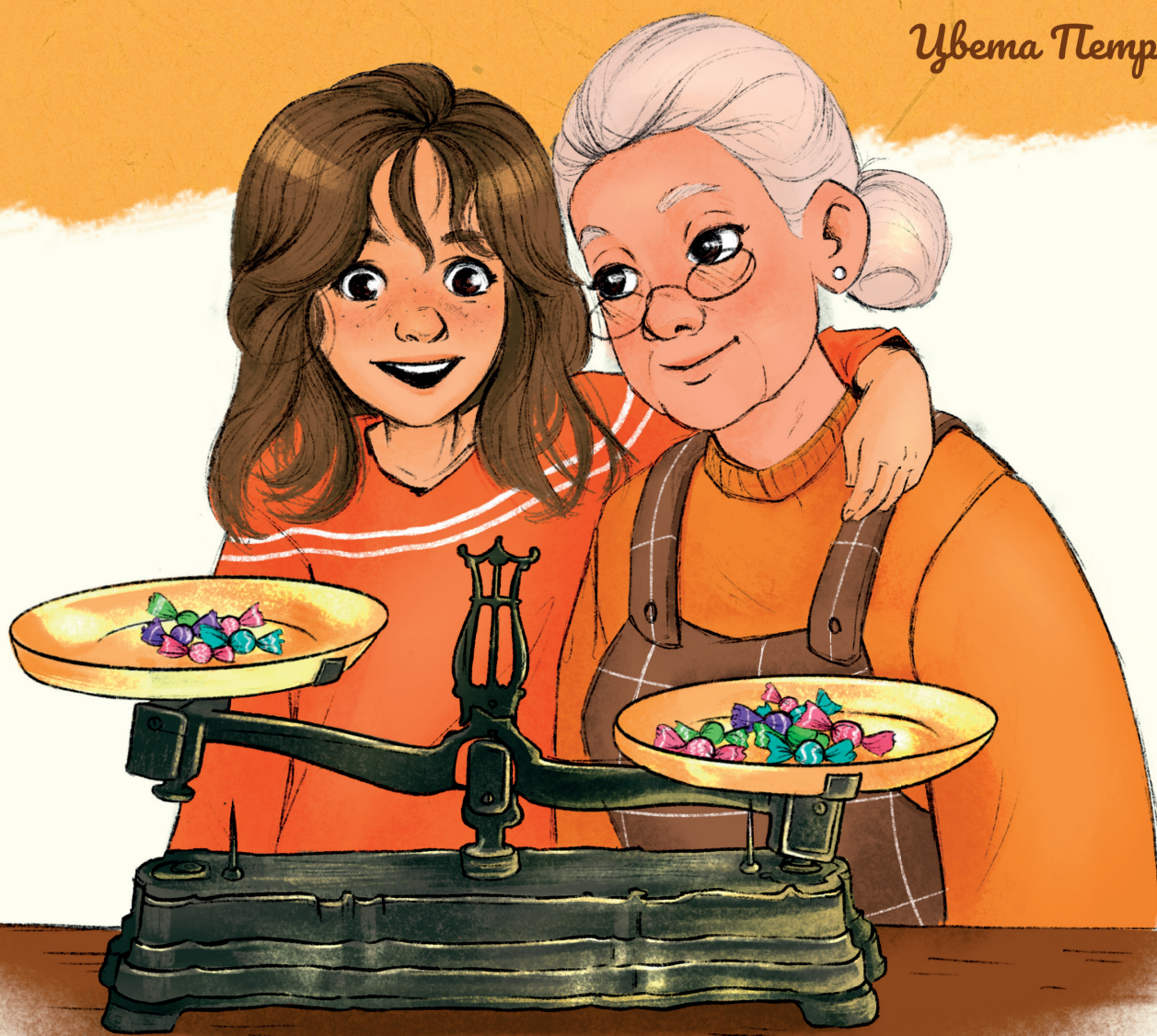

Петя Петрова

ВЕЗНАТА НА ДОБРОТО

Една история, която учи децата да търсят и откриват доброто.

ИЛЮСТРИРАНА ОТ
Цвета Петрова

ПОРЕДИЦА "ГОТОВИ ЗА ЖИВОТА"

Издателство "Узрастване"

ПЕТЯ ПЕТРОВА

ВЕЗНАТА НА ДОБРОТО

Една история, която учи децата да търсят и откриват доброто.

**ИЗДАТЕЛСТВО „ИЗРАСТВАНЕ“
ДОБРИЧ, 2022**

© Издателство „Израстване“, 2022 г.

© Петя Петрова – автор, 2022 г.

© Цвета Петрова – илюстратор, 2022 г.

Елена Коева-Юрченко – редактор и коректор

Всички права са запазени. Текстът или откъси от него, илюстрациите и търговската марка не могат да се възпроизвеждат под каквато и да е форма – електронна, механична, фотокопирна, презапис или по друг начин за каквито и да е цели, без изричното писмено разрешение на носителя на авторските права.

ISBN: 978-619-92209-1-7

Една красива, топлеща сърцето книга за деца и възрастни, се появява на хоризонта. Написана от Петя Петрова – творец с усет към трептенията на човешката душа.

„Везната на доброто“ истински ще Ви развълнува.

Героинята, 12-годишната Лори, на прага на своето порастване – между безметежните години на детството и стихийните бури на тийнейджърството, се сблъсква с предизвикателствата на живота и не знае как да продължи напред, за да съхрани вярата си в доброто.

И като контрапункт, се появява и другият персонаж в историята – нейната любима баба Дани, ухаеща на горещ шоколад и ванилени курабийки. Зрелостта ѝ е изпълнена с хармония и финес. С много любов към своята внучка тя ще ѝ покаже фино и деликатно, че светът е шарен. Няма да отрече нито доброто, нито лошото в него – ще поведе за ръка Лори и нас читателите и ще ни поучи, че дори в най-тъмната нощ можем да съзрем светулки.

Петя Петрова е прекрасен разказвач и вдъхновител, помогнала и помагача на много хора да открият баланса в душите си, да открият отново изворите си на щастие и да последват пътя си.

Можем само да бъдем щастливи, че с „Везната на доброто“ тя продължава да вдъхва надежда.

Димитрина Проданова
Детски психолог
www.detski-psiholog.com

Всеки петък дванадесетгодишната Лора отиваше заедно със свои съученички на тренировка по волейбол. Този петък беше по-топло от обичаен ноемврийски ден. Само разпръснатите клонки и листа по земята подсказваха за бурята, вилняла през нощта. Момичетата вървяха, говореха шумно и се смееха, когато изведнъж се чу пронизителен вик:

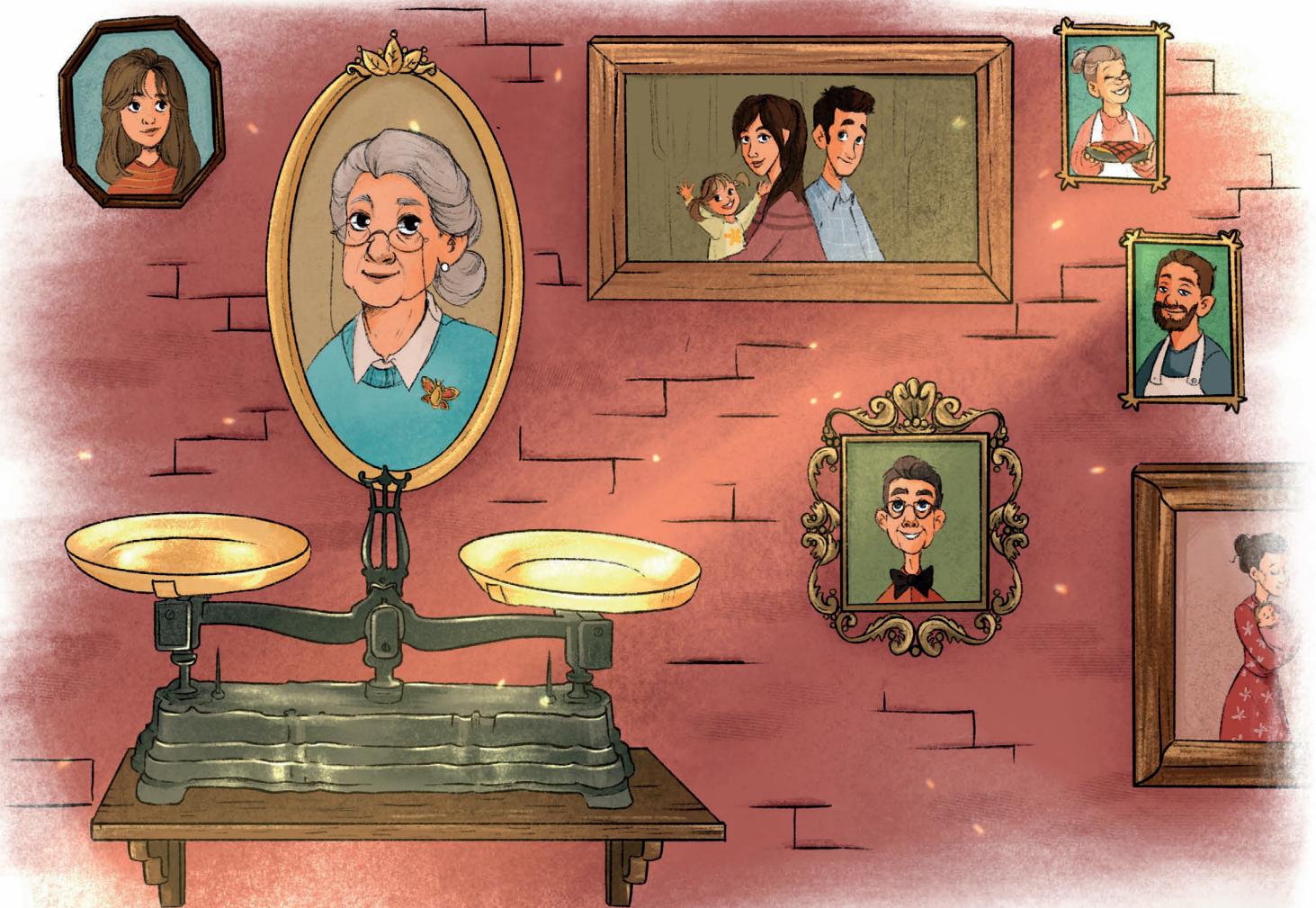
– Аааа! – Лора падна в огромна локва наред пътя.

Лицето, дрехите, раницата – цялата беше в лепкава кал. Последва кратък миг на оглушителна тишина, след което повечето момичета започнаха да се смеят. Коментари, подмятания и подигравки хвърчаха от всички страни и сякаш се забиваха право в сърцето на падналото момиче.

Устните на Лора силно се разтрепериха, но не от студената кал в локвата. Сълзи напиреха в очите ѝ и тя положи истинско усилие останалите да не забележат това. „Какъв ужасен ден!“ – помисли и тъгата в нея внезапно отстъпи място на гнева.

След тренировка Лора обикновено отиваше да помага на баба си Дани в сладкарница „Везната“. Името не беше случайно. Откакто тя се помнеше, на стената до портретите на рода блестеше красива

метална везна. Тя, заедно с любовта към сладкарството, беше останала в наследство на баба Дани от нейната баба.

В рода на Лора дори имаше израз, свързан с тази везна. Когато някой от семейството беше завладян от неприятни емоции или пък изправен пред труден избор, другите му казваха: „Сложи го на везната!“ Това означаваше човек да помисли дали наистина всичко е толкова лошо, колкото му се струва.

Лора обожаваше да прекарва време с баба си в сладкарницата, ухаеща винаги на шоколад и ванилия. В края на седмицата те печеха бисквитки за хората от старческия дом, които посещаваха в събота.

Баба Дани тъкмо подготвяше продуктите, когато камбанката над вратата едва не се откачи при влизането на Лора.

- Всичко наред ли е? – разтревожено попита възрастната жена.
- Да, бабо, просто съм ядосана, но не ми се говори за това! – каза момичето и захвърли раницата си на земята.
- Знаеш, че когато споделяме, ни олеква.

Лора се замисли. Всеки път, когато споделяше с баба, мама или тате, тревогите ѝ сякаш наистина намаляваха или напълно изчезваха.

– Отивахме на тренировка с останалите от отбора – започна колебливо тя. – По пътя се спънах в един клон на земята... И познай... Приземих се в огромна локва. И моят суитшърт, и раницата ми... Всичко беше в кал. Така ми се подиграваха другите!

Лора наведе глава и започна припряно да вади дрехите от раницата си.

- Още ли си мокра, моето момиче? – притеснено скочи баба ѝ.
- Не, не се притеснявай, добре съм!

Лора погледна към масата, където баба Дани беше подготвила продуктите:

- Но не ми се правят бисквити днес. Денят ми беше ужасен!
- Разбирам. Има такива дни – топло я прегърна баба ѝ. – Знаеш ли какво правя аз, когато се чувствам така? Готвя. Готвенето сякаш успява по вълшебен начин да намали силата на емоциите ми. Може би ще помогне и на теб? А и утре ще те чакат приятелите ти от старческия дом...

- Съжалявам, бабо! Наистина не ми е до бисквити. Те ще ме разберат.